

den Grund, han deraf har villet udsætte, saa godt som ganske at tilintetgøres derved, at der, som han jo selv anmærkede, er vedtaget en Paragraph, hvorefter Alle, som for Fremtidens tids dømmes til Tugt- eller Forbedringshusets Arbejde, kun ialmindelighed skulle dømmes til denne Straf, men ikke til nogen bestemt Straffeanstalt. Deraf følger allerede, at Bestyrelsen med Hensyn til alle fremtidige Fanger har denne Myndighed. Om denne Paragraph er der jo heller ikke Tale; en saadan Bestemmelse var allerede vedtagen i forrige Session. Her er kun Tale om en Myndighed, som skulde indrømmes Justitsministeriet til at forflytte de Fanger, som efter Dom og i Overensstemmelse med Loven ere hendømte i en Straffeanstalt, til en anden Straffeanstalt, som havde samme Benævnelse og samme juridiske Charakter, men som med Hensyn til den virkelige Udøvelse og Straffens Virkning derfra kunde være meget forskjellig. Naar den ærede Taler har citeret Placaten af 19de April 1826, saa forekommer det mig netop, at denne Placat og det, der gik forud for samme, taler imod en Bestemmelse som den anførte. Der blev den Tid, da Placaten udså, uagtet der i Loven var Hjemmel for at flytte den, der var dømt til Fæstningsarbejde et Sted, hen til et andet Sted, gjort det indstændige Andragende fra Generalcommissariatscollegiet til Cancelliet paa at drage Omsorg for, at der kom en Lov ud om, at der i Fremtiden ikke skulde bestemmes i Dommen nogen bestemt Fæstning, hvori Forbryderen skulde hensesættes, og det af den Grund, at det havde opvakt megen Utilfredshed hos Fanger, der vare hendømte til en Fæstning, naar de senere bleve forflyttede til en anden. For at de ikke skulde have noget Skin af Ret til at føre saadan Anke, var det, at den omhandlede Placat udså. Hvad Tugt- og Forbedringshusene angaa, da ere de vistnok meget mere forskjellige fra hinanden end de forskjellige Slaverier. Jeg indrømmer meget gjerne, at der ikke er nogen som helst Tvivl om, at Justitsministeriet jo kun med særdeles Vaerksomhed, og hvor vigtige Grunde fordre det, vil gjøre Brug af den Omslytningsret, hvorom her er Spørgsmaal. Men just det, at en saadan Vaerksomhed maa for-

udsættes ved at gjøre Brug af denne Ret, saaledes at man ikke uden, hvor Nødvendigheden kræver det, flytter Fangerne fra den ene Straffeanstalt til den anden, synes mig at tale for, at denne Myndighed ikke saaledes paa en ganske løs Maade overdrages til Ministeriet, hvad jo vilde blive Tilfældet efter den forelagte Lov. At man i ældre Tider ikke har havt Betænktheder ved en saadan Omslytning, kan jeg paa ingen Maade erkjende. Der har vel fundet en almindelig Omslytning Sted i enkelte Tilfælde, saaledes som den ærede Taler har berørt. Men det er noget ganske Andet, naar man udtager visse bestemte Personer og henflytter til en anden Straffeanstalt, uagtet Straffen aldeles beholder sin forrige Natur. Dette skete ifølge en Resolution 1812 med en del unge Mennesker under 25 Aar, der vare dømt til Slaveriet, men henflyttedes til Tugthuset. Dette havde særdeles Meget for sig; thi for det Første er efter Lovens Synspunkt Slaveriet en større Straf og Tugthuset en ringere, og dernæst synes dog, idetmindste for unge Mennesker, den Anstalt at være onskeligere, hvor der dog blev gjort Noget for Forbedringen, end Hensesættelse i Slaveriet. Imidlertid vakte dog denne Foranstaltning, som skete ifølge en Resolution af 1812, betydelige Klager fra den Klasse af unge Forbrydere, som vare hendømte til Slaveriet, men bleve hensesørte til Tugthuset; de ansaae sig forurettede, fordi Slaveriet virkelig i Gjerningen er en lempeligere Straf end Tugthuset, hvorfor det ogsaa igjen blev ophævet. Iøvrigt er ved enkelte Leiligheder den, der er dømt f. Ex. i Rosenhavn's Tugthus, hensesat i Møens, skindom og saa i Viborgs, da det er anseet som en For mildelse, og er sket efter Ansøgning fra ham eller hans Slægtninge. Men derimod er det ikke sket, uden i ganske enkelte Tilfælde, hvoraf jeg ikke erindrer noget, at Noget er bleven forflyttet fra en Straffeanstalt, der factiss ansaaes som mildere, til en Straffeanstalt, hvor Maaden, hvorpaa Straffen blev udført, ansaaes for at være strengere.

Ordf: Det forholdes sig vel saaledes, som den høitærede sidste Taler udtalte, at Straffeanstalterne, under Sagens forrige Behand-